

The Sadists hoogtepunt Parade

Theater Alabama Chrome door The Sadists. Gezien 11/7 De Parade, Utrecht. Inl: deparade.nl.

Door WILFRED TAKKEN
Rechtsvoor op het verlaten podium staat een tafel met half gevulde flessen die uit zichzelf hevig begint te trillen. Een mooi openingsbeeld dat doet denken aan Alex d'Electrique. De drie mannen van rocktheatergroep The Sadists drummen achter de schermen op de houten wanden, alsof een goederentrein langs dendert. Meteen bevinden we ons in een vervallen Amerikaans woestijndorp waar de trein niet meer stopt. Dan komen de Sadists à la Ome Willem door een wandje heen breken. De stoere jongens nemen vreemde posities in, hoog op een stoel, op de grond, en beginnen te boogie-woogiën. Boemboem boem boem! Ruige countryrock vult de tent. Hun op-

zwepende show *Alabama Chrome* is een hoogtepunt van De Parade dit jaar.

Reizend theaterfestival De Parade staat sinds dit weekeinde in Utrecht. The Sadists openen hier hun show, die na de Parade nog een korte tournee zal maken. De groep bestaat uit Kaspar Schellingerhout, Viktor Griffioen en Erik van der Horst, drie musicerende acteurs die twee jaar geleden afstudeerden aan de Toneelacademie Maastricht. Dit is hun tweede programma, geregisseerd door Aat Ceelen. Zij varen onder de vlag van Orkater, de 34 jaar oude muziektheatergroep die de laatste jaren de opvolging veilig stelt door jonge groepen te begeleiden.

Alabama Chrome is een theatraal rockconcert gesitueerd in het lome, arme Zuid-Westen van de VS. The Sadists schrijven sterke songs,

en beheersen het Americana-genre perfect, terwijl ze er ook een pastiche op maken. De titel verwijst naar de redneck-naam voor zilverkleurige *duct tape*, waarmee arme Zuiderlingen de roest van hun auto bedekken. Een mooie metafoor voor het leven zelf, vindt de groep.

Aan de muur hangt een foto van president Bush, en het motto is „Don't Fuck With God!” Met grote hamers slaan de drie *good old boys* op een metalen plaat, ter begeleiding van een *chain gang*-song. Zij imiteren een rit op een paard, door te wiegen op een rokerstoel op schokbrekersveren, zichzelf begeleidend op kokosnoten. Tussendoor spelen ze vet aangezette sketches, bijvoorbeeld over een cowboy die zelfmoord wil plegen, maar steeds wordt gehinderd door zijn enthousiaste hond.

Nederlands theater is hip

Er is veel Nederlands te horen tijdens het theaterfestival van Avignon. Zaterdag ging Romeinse tragedies van Toneelgroep Amsterdam in première. 'Zes uur lang luisteren ze naar de Nederlandse taal, ongelooflijk.'

**Van onze correspondent
OLIVIER VAN BEEMEN**

Juli in Avignon. Zoals elk jaar bruist het onder de platanen van het oude, ommuurde stadscentrum. In de schaduw van het pauselijk paleis, waar in de late middeleeuwen een eeuw lang tegen Rome opstandige Franse pausen in gevestigd waren, prijzen jonge artiesten en regisseurs hun voorstelling aan. In theatertjes en op de hoeken van de smalle straatjes is toneel te zien, tot duizend optredens per dag, onder de brandende Provençaalse zon.

Menig deelnemer aan *'Le festival off'*, zoals het onofficiële programma genoemd wordt, droomt ervan ooit deel uit te maken van het echte festival, *'Le festival in'*. Dan speel je op de meest prestigieuze plekken, zoals *'La cour d'honneur'* (de erbinenplaats) van het pauselijk paleis of in het eveneens middeleeuwse karmelietenklooster.

In dat programma is Nederlandstalig toneel dit jaar beter vertegenwoordigd dan ooit, vooral dankzij de Vlamingen. Toneelgroep Amsterdam voert de veelgeprezen *Romeinse tragedies* op van de

Vlaamse regisseur Ivo van Hove en viert andere Vlaamse regisseurs tonen nog vijf andere voorstellingen. Nederlandse dans is aanwezig met Emio Greco en Pieter Scholten.

"Nederlands theater is hip," zegt directeur Rudi Wester van de culturele afdeling van de Nederlandse ambassade in Parijs, die de producties financieel steunt (20.000 euro). "Ons theater is anders dan het Franse, experimenteler," vindt Henk Scholten van het Theater Instituut Nederland, dat vier ton uittrok om twee jaar lang Nederlands theater in Frankrijk te promoten.

Voor festivaldirecteur Vincent

'In Frankrijk zijn we niet gewend aan de mix van theater, film en muziek'

Baudriller is er geen sprake van een opleving van het Nederlandstalig toneel. "Voor mij is het irrelevant uit welk land een regisseur komt," zegt hij. "Ik heb veel waardering voor het werk van Ivo van Hove, die ik al langer volg. Ik stel de dramaturgische vrijheid op prijs die het Nederlands en Vlaams toneel vaak kenmerkt."

De *Romeinse tragedies*, een bewerking van drie stukken van Shakespeare (*Coriolanus*, *Julius Caesar* en *Antonius en Cleopatra*), is een goed voorbeeld. De voorstelling vindt plaats in een gymzaal in een woonwijk buiten het centrum, waar een vijfhonderdkoppig publiek zes uur lang de intriges volgt van de Romeinse machthebbers.

"Zes uur lang luisteren ze naar Nederlands met boventitels, ongelooflijk," zegt Van Hove. Hij is opge-

togen in Avignon te zijn. "Hier wil je staan," zegt hij. "De programmering is internationaal, ik ontmoet mensen die ik jaren niet gezien heb. Hier wordt theater serieus genomen."

Tijdens de voorstelling is het publiek verbaasd als het tijdens de eerste decorwisseling wordt uitgenodigd het podium op te komen om iets te drinken of een broodje te eten. Op grote bankstellen midden op het toneel mogen ze plaatsnemen en wanneer de acteurs zich net in een andere hoek bevinden, volgen ze het verhaal op videoschermen.

"In Frankrijk zijn we niet gewend aan zo'n mix van theater, film en muziek," zegt Didier Fusillier, directeur van theater-Maison de la Culture in de Parijse voorstad Créteil. Hij werkt al twintig jaar samen met Nederlandse gezelschappen en liet onder meer Orkater en T.r.a.s.h. overkomen.

Om tien uur is de zaal nog net zo gevuld als om vier uur 's middags. "Bravo!" klinkt het van meerdere kanten en de vijftien acteurs worden liefst zeven keer teruggeroepen. De online-versie van het toonaangevende Franse culturele weekblad *Télérama* heeft zondag meteen een recensie: 'Met de *Romeinse tragedies* elektrocutteert Ivo van Hove het festival. Tegen alle verwachtingen in, gaan de zes uur spektakel in hets tempo voorbij. Terwijl veel festivals uitreuen dezelfde buitenlandse regisseurs blijven uitnodigen, en terwijl de bazen van onze Franse toneelcentra steeds weer elkaar vragen, zien we vol vreugde dat Avignon ons deze zomer grote, onbekende artiesten voorschotelt. Zegt het voort.'

